

Godt og vel 26.000 danskere udvander årligt. Hver måned interviewer journalist Lasse Ellegaard en dansker, der bor i udlandet. Fra Bagdad og Port-au-Prince til Damaskus og London

Danmark er ikke verdens navle

Midt i en international karriere ser **Mads Qvortrup** bagud på sit fædreland og fremad på sin globale fremtid. Med en overraskende konklusion

OM MADS QVORTRUP

Født på Fyn i 1967. Har arbejdet som journalist for Dagbladet Information og er i dag tilknyttet Danmarks Radios Orientering. Studerede teologi og statskundskab ved Brasenose College, University of Oxford, og arbejdede derefter som universitetslærer, blandt andet ved London School of Economics. Blev i 2003 udnævnt til professor i statskundskab ved universitetet i Aberdeen, Skotland. Han har desuden haft gæsteprofessorat ved University of Sydney, Australien (2005) og været forskningschef ved IRI, en tænketank i Washington D.C. (1998). Var i perioden 2000-2003 rådgiver for den britiske Labour-regering. Han er forfatter til flere bøger om politik. Hans seneste bog er 'Tony Blair - en politisk biografi' (Høst og Søn, 2006).

MED TITEL af professor i statskundskab og med sit underdrejede stilfærdige væsen passer Mads Qvortrup ikke ind i billedet af en hardcore fan af Arsenal. Ikke desto mindre er han medlem af Londons mest højroastede fodboldmenighed, der rækker fra brovtende hooligans til intellektuelle sværmere med et hjerte for proletarklubbens ubændige (men oftest uindfriede) ambitioner. Tag ikke fejl. Den 39-årige Qvortrup er på hjemmebane i den store verden. Som 18-årig tog han til New York City for at skabe sig en karriere i modebranchen. Det gik selvfølgelig ikke. Tilbage i Danmark rykkede det i ham efter en kort periode som journalist på blandt andet Dagbladet Information. Han tilmeldte sig statskundskabsstudiet på University of Oxford, og som 33-årig underviste han på den estimerede London School of Economics, røgtede et job som rådgiver for premierminister Tony Blairs regering og senere for FN og det amerikanske udenrigsministerium. I dag er han professor ved universitetet i den skotske by Aberdeen og har for nylig udgivet

en politisk biografi om Tony Blair. Med andre ord, Mads Qvortrup er en eksilhistorie, hvis enkeltheder siger mere om fremtidens danskere end nok så mange statistikker. Ud & Se har stillet ham en stribe spørgsmål om livet som dansker i udlandet, inspireret af den franske forfatter Marcel Prousts 20 spørgsmål til tilværelsen.

Hvad sætter du mest pris på ved Danmark?

– Hvis du havde spurgt mig for 10 år siden, havde jeg sagt 'ikke en skid'. Med alderen er jeg blevet mildere, måske fordi Danmark mentalt set er så langt væk. Hvis jeg skal være ærlig, tænker jeg sjældent på Danmark. Men det sker, at jeg bliver nostalgisk og hører Gnags, Gasolin eller C.V. Jørgensen. Så drømmer jeg om at gå hjem langs Sortedam Dossering klokken fem om morgenen, en af de lyse nætter. Der er intet som den danske sommer!

Hvad sætter du mindst pris på?

– At nogle danskere tror, at Danmark er verdens navle, og at hele verden følger med i kongehuset og i, at vi er med i krigen i Irak. Der var en journalist, der ringede mig op for at spørge, hvad de

britiske medier mente om Anders Fogh Rasmussen. 'Jesus Christ', tænkte jeg halvhøjt, de ved da ikke, hvem fanden han er. Men spørgsmålet er symptomatisk for den der selvsmagende haveforeningsmentalitet, der går ud fra, at Dannevang er verdens centrum. Objektivt set er Danmark o.k., men personligt føler jeg mig indespærret, hver gang jeg kommer tilbage til fædrelandet. Den følelse Johannes V. Jensen beskriver i 'Hvor smiler fagert den danske kyst', kan jeg ikke længere relatere til. Jeg bliver blød i mine

BEVARES, DER ER DEJLIGT PÅ FREDERIKSBERG, MEN HVIS MAN VIL VÆRE AKTØR I VERDEN, ER FREDERIKSBERG IKKE STEDET.

knæ, når jeg ankommer til Oxford. Der har jeg boet længere tid end noget andet sted. Det er ikke der, jeg er født, men der 'har jeg rod, derfra min verden går', kan

jeg sige med H.C. Andersen.

Hvad sætter du mest pris på ved det sted, du bor?

– Jeg arbejder i Aberdeen i Skotland, men har bolig i London. Jeg elsker biograferne, teatrene, dette at bo i en storby. I Danmark er der ingen storbyer. Og fodbold. Som Arsenalfan er det bedre at bo her end i Lemvig eller Tårnby. Men når det er sagt, så har jeg det også sådan, at jeg er meget romantisk. Hvis min elskede boede i Vrå eller Herning, ville jeg finde noget at lave der. Kærligheden kommer først – i hvert fald nu, men sådan har det ikke altid været. Man bliver klogere.

Hvad sætter du mindst pris på ved det sted, du bor?

– For et par måneder siden fik jeg tæsk, da jeg cyklede igennem Vauxhall, som er en bydel i London med mange farvede. Det er ikke så rart. På den anden side:

Jeg har også fået bank i Holstebro og Århus, så that's life.

Har eksilet ændret dit syn på Danmark?

– Ja. Det har sat det hele i perspektiv. Jeg tror, det er i den jødiske visdomsbog Talmud, at en vismand siger 'hvem opdagede vand. Jeg ved det ikke, men det var i hvert fald ikke en fisk.' Det tror jeg er rigtigt. Man kan ikke forstå, hvem man er, hvis man ikke ser hele andedammen lidt fra oven.

Har eksilet ændret dit syn på udlandet som helhed?

– Ja. Pludselig er verden meget lille. Jeg var i en periode i Israel, senere blev jeg gæsteforsker i Sydney. Og efterhånden som verden skrumpes ind, bliver man selv mere bredsinnet. Man indser, at et par muslimer på Nørrebro ikke er begyndelsen på civilisationernes sammenstød, men et

ekstra krydderi, der gør den grå hverdagssuppe mere appetitlig. Mere end 10 år i udlandet har også lært mig, at det kan være mindst lige så provinsielt dér som i Danmark. De sladderblade og det navlepilleri, jeg brokkede mig over i Danmark, findes til overmål i Sydney, New York City, London og Paris. Men det betyder ikke, at jeg har lyst til at vende tilbage til Danmark. Man skal aldrig sige aldrig, men jeg tror ikke, jeg kunne leve i Danmark nogensinde.

Hvorfor ikke?

– Jeg boede en periode i Canada som barn. Så vendte jeg hjem, og det var o.k. for en tid. Men en dag, mens jeg var journalist på Informations udlandsredaktion, gik det op for mig, at det, jeg skrev, kun blev læst i Danmark – og eventuelt i Norge. Det var ikke nok for mig, i hvert fald ikke dengang. Så jeg søgte ind

på University of Oxford for at få adgangsbillet til verden. Da jeg havde taget eksamen, rejste jeg tilbage til Danmark, men indså efter en times tid, at det var en fejl. Bevares, der er dejligt på Frederiksberg, men hvis man vil være aktør i verden, er Frederiksberg ikke stedet. Så jeg drog tilbage. Og var i mit es. Helt og totalt. Det er lidt ligesom med fodbold. I mine øjne er det bedre at spille et par førsteholdskampe for Manchester United, Arsenal eller Chelsea, end at have en stamplads i startopstillingen for FC København eller OB. Jeg ved ikke, om jeg bliver i England, men jeg er temmelig sikker på, at jeg ikke vender hjem til Danmark. Måske bliver jeg forelsket og flytter rundt efter kærligheden. Man ved aldrig helt, hvor man ender. Det er der noget smukt, men også noget skræmmende ved. 🐼